

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.L.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2018, č. j. OAM-72/LE-LE05-LE05-PS-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 11. 8. 2018
2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a odkázal na stranu 5 napadeného rozhodnutí, jehož odůvodnění žalobce považoval za zavádějící a zjevně nesprávné. Dále žalobce odkázal na čl. 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU (dále jen „*směrnice*“) a uvedl, že důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce poukázal na to, že žalovaný této své povinnosti v úplnosti nedostál a při vyhodnocení klíčových okolností žalobcovy pobytové historie a jeho zajištění dospěl ke zjevně nesprávným a zavádějícím závěrům.
3. Žalovaný především nesprávně vyhodnotil to, že žalobce si nebyl vědom toho, že již na území ČR pobývá nelegálně a domníval se, že stále probíhá řízení o správním vyhoštění, neboť mu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění řádně doručeno do vlastních rukou. Žalobce zdůraznil, že skutečnost, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a předpokládal, že stále probíhá řízení o jeho správním vyhoštění, vyplývá i z toho, že zcela bezelstně opakovaně překračoval schengenskou hranici a prokazoval se platným cestovním dokladem, což činil na základě svého mylného přesvědčení o oprávnění pobývat na území ČR do skončení řízení o správním vyhoštění.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela zavádějícím způsobem svůj názor o nemožnosti uložení zvláštního opatření postavil na údajně úmyslném a vědomém maření správního vyhoštění, aniž by dostatečně vyhodnotil okolnosti, které takový závěr vyvracejí či přinejmenším oslabují, přičemž se jedná přinejmenším o to, že žalobce cestoval přes schengenské hranice a že k závěru o nenaplnění skutkové podstaty trestného činu dospěl i orgán činný v trestním řízení, a to právě s ohledem na neexistenci subjektivní stránky, tedy zřejmou nevědomost o právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

5. Žalovaný tak dospěl ke zcela nesprávným závěrům o spolehlivosti žalobce a s tím související možnosti uložení zvláštních opatření, přičemž se soustředil fakticky pouze na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochrany a nedostatečně a zkreslujícím způsobem vyhodnotil jeho předchozí pobytovou historii a neúmyslnost jeho nelegálního pobytu na území ČR, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení
7. Žalovaný popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu a plně odkázal na správní spis. Žalovaný především konstatoval, že žalobce vyjma širokého právního rozboru zástupce, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely, tedy zejména, že žalobce svévolně a vědomě a opakovaně neoprávněně pobýval na území ČR. Následně žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že skutečnosti, které žalobce dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu byly bezesporu známy již před zajištěním policií, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Žalobce se také snažil oklamat žalovaného tím, že ve správním řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců tvrdil, že jeho vycestování a návratu do vlasti nic nebrání, aby následně po svém zajištění, když zjistil, že mu další neoprávněný pobyt na území ČR nebude umožněn, požádal o mezinárodní ochranu, kde naopak tvrdí, že se na Ukrajinu vrátit nemůže, čímž se svému vycestování snaží zabránit. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu, ale také jeho popsání zcela účelové jednání. Žalobce opakovaně a zcela vědomě a úmyslně mařil výkon správních rozhodnutí a ignoroval uložené povinnosti. Žalovaný proto dospěl k závěru, že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Žalovaný proto nakonec shledal zcela po právu naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
9. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
10. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

11. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
12. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
 - b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
13. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 18. 4. 2018 zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byly skutečnosti, že dne 17. 4. 2018 byl žalobce zadržen při pobytové kontrole na ubytovně v Praze 8, neboť bylo důvodné podezření, že na území ČR pobývá neoprávněně, když lustrací v příslušných evidencích ani z jeho cestovního dokladu nebylo zjištěno žádné oprávnění k pobytu a naopak byl nalezen záznam v Evidenci nežádoucích osob (ENO). Z tohoto důvodu byl žalobce zadržen a eskortován na OPKPE Praha. Zde bylo zjištěno, že žalobci bylo uloženo správním rozhodnutím OPKPE Mělník vyhoštění z území členských států Evropské unie (EU) na dobu 1 roku, které nabylo právní moci dne 22. 8. 2017. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR i dalšího státu EU neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a opakovaně porušoval právní předpisy, když se na území EU zdržoval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, svým jednáním tedy mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
15. Dne 23. 4. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl, protože mu bandité vyhrožují smrtí, neboť prohrál velkou sumu v kartách.

16. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Správní orgán poukázal na to, že žalobce pobýval opakovaně dlouhodobě na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR, opakovaně mařil výkon správního rozhodnutí a svého protiprávního jednání si byl zcela vědom, přičemž neoprávněně vstupoval i na území dalších států EU. Je zřejmé, že skutečnosti, které žalobce uvedl, a které dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu bezesporu byly známy již před jeho zajištěním, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nepochybně dříve měl a jeho jednání bylo vyhodnoceno jako účelové.
17. Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48: *„Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“*
18. Soud zkoumal, jak žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi byly, že žalobce pobýval opakovaně dlouhodobě na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR, opakovaně mařil výkon správního rozhodnutí a svého protiprávního jednání si byl zcela vědom, přičemž neoprávněně vstupoval i na území dalších států EU. Skutečnosti, které jej dle jeho tvrzení vedly k odjezdu z vlasti, mu byly známy již před zajištěním policií, i přesto ale během svého pobytu nepodal žádost o mezinárodní ochranu, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.

19. V tomto konkrétním případě je tedy z odůvodnění rozhodnutí patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce dlouhodobě a vědomě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti a jednal zcela účelově (mezi důvody patří mj. pobyt bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, nevycestování). Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto zajištění, z odůvodnění rozhodnutí byly jasně seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Žalovaný tedy dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující, s čímž se vypořádal zcela dostatečně a v souladu s čl. 15 směrnice a jeho závěry tak lze v napadeném rozhodnutí vyhodnotit jako zcela přezkoumatelné.
20. K námitce, že žalobce si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a domníval se, že stále probíhá řízení o správním vyhoštění soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že správní rozhodnutí OPKPE Mělník č.j. KRPS-8138-24ČJ-2017-010026 o vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 1 roku, nabylo právní moci dne 22. 8. 2017, tudíž nelze k této námitce přihlídnout.
21. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
23. Usnesením ze dne 17. 5. 2018, č. j. 17 A 68/2018-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 31. 5. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému

advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 22. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně